

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ПО НИЗХОДЯЩА

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

В града ни навремето имаше един Пьотър Силвестрович П., началник човек. Образованието му... нито риба, нито рак, но той смяташе, че с неговия опит в ръководната работа не му трябват никакви дипломи.

Кое го крепеше? Добрата памет! Пристигне някой висшестоящ другар за контрол и ревизия, Пьотър Силвестрович го посрещне, настани го в удобния фотьойл в кабинета си и на всичките му въпроси отговаря смело и с боен оптимизъм:

— Няма да ви изброявам цифри, уважаеми Висшестоящи другарю, в края на краищата цифрите можем да ги докараме. По-добре да ви разкажа за нашите хора. Тук живее и работи наистина златен народ...

Къде и как живее този златен народ естествено не знаеше, а дори и да знаеше, само повърхностно и приблизително и най-вече откъм тържествено празничната страна, но имената на челниците винаги добре научаваше наизуст.

Започне ли да ги изброява, не можеш го спря! Пристигналият другар го слуша и душата му се трогва: „Това е ръководител! Как познава хората!...“.

И случеше ли се после да се открият някакви пропуски и недостатъци, прощаваха му ги тутакси точно заради тази му обаятелна осведоменост.

Един ден го посети току-що назначеният (от друг край) Проницателен висшестоящ другар. Естествено, че се срещнаха и другарят го попита, вторачил поглед в очите му:

— Е, Пьотър Силвестрович, казвайте, как живеете тук, как работите?

Онзи трепна като стар кавалерийски кон, усетил шпора, и... препусна с всичкия си оптимизъм:

— Няма да ви изброявам цифри. В края на краищата цифрите можем да ги докараме. По-добре да ви разкажа за нашите хора. Тук живее и работи наистина златен народ...

И като отвори една уста:

— Доячката Прасковя Петруникова... краварката Мария Кудашкина... механизаторът Федот Удодов...

И после, кой знае защо, се посипаха само разни Ани:

— Ана Муравейкина... Ана Анучина... Ана Бондаренко...

Но изведнъж Проницателния другар го прекъсна и все така вторачен в очите му, внезапно го попита:

— Ами какво ще ми кажете за Ана Каренина, Пьотър Силвестрович?

Пьотър Силвестрович се смая. Коя е тази? Нещо познато му се счува в това съчетание на звуци, но какво и от коя сфера? Да е доячка? Май няма такава Ана сред доячките. Животновъдка? Или съзнателна културна учителка?

И тогава Пьотър Силвестрович се досети: „Пудякин е предизвикал някоя крамола! Дяволът му неден, отдавна е хвърлил око на мястото ми... Сигурно се е появила някоя видна жена, а Пудякин не ми е казал, за да си присвои славата за откривателството“.

Проницателния другар чака отговор, гледа го с все същата загадъчна усмивка.

— За Ана... Как казахте? Ще си запиша в тефтерчето.

— Каренина.

— За тази Ана в момента нищо не мога да ви кажа. Признавам си... най-откровено. Но ви обещавам да проуча, да я издирия и ако е необходимо, да ѝ окажа всестранна помощ. За резултата как ще наредите да ви съобщя — писмено или може по телефона?

— По-добре писмено! — нареди Проницателния другар, усмихна се пак — този път съвсем злоецо, и си замина. А Пьотър Силвестрович веднага извика помощника и довереника си, един направо чудовищно изпълнителен мъж, и му заповяда незабавно да открие тази Ана Каренина, да я разбере коя е, що е, как живее и диша.

— Сведенията лично на бюрото ми. И моментално, без протакане!

Мислите, че не намериха ли?! И още как! След два дни помощникът и довереникът докладва:

— Имаме такава, Пьотър Силвестрович, но не Каренина, то щеше да бъде прекалено, ами Каренева, Ана Петровна, живее в селцето Радужни, работи в совхоза, мъжът ѝ загинал на фронта.

— Значи, военна вдовичка?

— Тъй точно!

— Ясно. Да се даде указание на директора на совхоза да я подпомогнат. Да се ремонтира незабавно за сметка на совхоза къщата на Ана Каренина!

— Каренева, Пьотър Силвестрович.

— Каренева, все тая. И да ѝ се осигури гориво за зимата.

— Тъй вярно!...

Собственоръчното му писмено съобщение до Проницателния другар вдигна много шум и дори беше публикувано в местния вестник. Конфузният скандал приключи с преждевременното пенсиониране на Пьотър Силвестрович — във връзка с разклатеното му здраве. За да избегне срама, той замина чак при омъжената си дъщеря в друга област. Дълго време нищо не се чу за него, но след половин година се появи и се запъти право при Проницателния другар, заради когото така си беше изпатил.

— Бих желал да се върна на работа в родния си край.

— Ами със здравето как сте?

— Здрав съм... като чичо Ерошка от повестта „Казаци“ на Лев Николаевич Толстой.

— Охо, както виждам, не сте си губили времето напразно!

— Направих си изводи от онзи горчив урок. Хванах го, така да се каже, този граф за селската му брада и почти целия го преорях. Здравата пише старецът му, да дава господ и нашите така да пишат!

Проницателния другар се позамисли и каза:

— Мога да ви предложа поста директор на хотела. Стария го свалихме за морална нечистоплътност, смятам, че вие бихте могли да оправите нещата там.

Пьотър Силвестрович се нацупи.

— Надявам се, такава... да ме върнете на ръководен пост. Ще оправдая доверието!...

Проницателния другар запремята някакъв молив, сви вежди:

— На, казахте, че за половин година сте преорали почти целия Толстой. Чудесно, няма що. Но не сте придобили никакви икономически познания от това четене. А днес без икономика за никъде, скъпи Пьотър Силвестрович.

— Значи, напразно съм се блъскал с този Толстой!

Проницателния другар се поусмихна.

— Приличате ми на един герой на Чехов. Той учил стереометрия за изпит за чин, пък после се разбрало, че не му трябвала, и той умрял от мъка, че е загубил толкова време напразно. Поемете хотела — съветвам ви като приятел.

— Трябва да си помисля.

Той мисли дълго, а докато намисли, се разбра, че постът директор на хотела вече бил зает. Наложил му се да стане директор на банята. Но и там не се задържа много, понеже се посипаха едни оплаквания: ту вътре бил кучешки студ, ту отвън била кал до колене.

Повикаха го да даде обяснения къде то му е мястото, попитаха го какво е това безобразие в банята — той изброил всички теляци по име и презиме и млъкнал, горкият.

И отново отпътувал при омъжената си дъщеря... Да чете Чехов...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.